

МЖДРИЯТЪ СЖДИЯ

Живѣлъ много богатъ човѣкъ. Той билъ голѣмъ скжперникъ. Случило се, че еднажъ изгубилъ една кесия съ *жълтици*. Ума му насмалко щѣлъ да изкочи. По цѣли дни се щуралъ да ги търси, но напраздно. Най-после разгласилъ, че е изгубилъ много пари и ще даде десетъ жълтици на оня, който ги е намѣрилъ и му ги донесе.

Случило се, че паритѣ били намѣрени отъ беденъ, но честенъ човѣкъ. Той ги донесълъ на богаташа и казалъ:

— Намѣрихъ тия пари. Отъ едно писмо въ кесията, разбрахъ, че тѣ сж твои. Ето ги — вземи си ги.

Скжперникътъ жадно сграбчилъ паритѣ и се засмѣлъ до уши. Но сърдцето му се свило отъ болка, щомъ си спомнилъ обещанието, че ще трѣбва да даде отъ тѣхъ десетъ жълтици на тогова, който ги е намѣрилъ и му ги донесе. Той почналъ да брои паритѣ и си мислѣлъ, какъ да се изкопчи да не дава обещаната награда.

Когато преброилъ златото и го насипалъ отново въ кесията, обърналъ се къмъ честния човѣкъ и казалъ:

— Драги приятелю, въ кесията имаше *сто и десетъ* жилтици. Отъ тѣхъ азъ обещахъ да дамъ *десетъ* жълтици на оногова, който ги намѣри и ми ги донесе. Тоя щастливецъ си ти. Сега азъ намирамъ само *сто* жълтици. Значи, ти самъ си отдѣлилъ обещаната награда. Така се счита, че ние сме се разплатили. Азъ много съмъ ти блнгодаренъ. Иди си съ здраве.

Честниятъ човѣкъ останалъ като гръмнатъ. Той се чудѣлъ, да вѣрва ли на ушитѣ си. Не му било толкова за подарѣйка. Но мжно му било, гдето му казали, че е взелъ чужди пари. Той възразилъ:

— Не, азъ не съмъ взелъ отъ твоята кесия ни *стотинка*. Вѣрвай ми, нося ти я тѣй, както съмъ я намѣрилъ.